

mærksomhed på sagen, thi generalsekretæren ville utvivlsomt holde udvalgets ønsker i erindring.

Skønt flere delegationer støttede disse synspunkter, insisterede forslagsstillerne på vedtagelsen af en resolution, men accepterede dog nogle ændringsforslag fra Cuba og Indien, der i betydelig grad afsvækkede resolutionen.

Resolutionen blev af plenarforsamlingen vedtaget den 27. november f. å. med 39 stemmer, medens 15, herunder Danmark, stemte imod og 6 afholdt sig fra at stemme.

Forinden afstemningen i plenarforsamlingen fandt sted, udtalte generalsekretæren, at den mest tilfredsstillende måde, hvorpå de i resolutionen udtrykte ønsker i første række kunne imødekommes, ville være at oprette træningskurser. Sekretariatet ville nu undersøge, hvorledes sådanne kurser bedst kunne arrangeres.

4. Faktorer til afgørelse af, om et områdes befolkning ikke er selvstyrende.

(Dagsordenens punkt 33).

Igen i år drøftedes dette spørgsmål af 4. udvalg (jfr. beretning 7. samling sp. 133—134), og selvom debatten herom i begyndelsen foregik i en forsonlig tone, kunne det ikke undgås, at den meget snart blev præget af skarpe modsætninger mellem de ikke-administrerende og de administrerende lande. Resultatet blev, at de ikke-administrerende lande gennemtvang vedtagelsen af et resolutionsforslag, som intet af de administrerende lande kunne tiltræde. Ved dette forslag udvidedes bl. a. den af faktorudvalget foreslåede liste over faktorer med yderligere faktorer, som også den danske delegation måtte tage bestemt afstand fra, uanset at de ikke-administrerende lande stadig betonede, at faktorlisten alene måtte betragtes som vejledende.

Den danske repræsentant i udvalget, landsretssagfører Hermod Lannung, udtalte bl. a., at Danmark var rede til at acceptere den af faktorudvalget udarbejdede faktorliste, indenfor hvilken der særlig måtte lægges vægt på den af befolkningen frit udtalte mening. Kompetencen tilkom den administrerende stat.

Hr. Lannung gav derhos oplysning om

den i overensstemmelse med grønlændernes ønske stedfundne ændring i Grønlands statsretlige stilling, hvorefter Grønland er blevet en integrerende del af det danske rige med repræsentation i folketinget på lige fod med rigets andre dele og ikke længere er et ikke-selvstyrende område henhørende under FN-pagtens kap. XI. Den danske regering havde ved note af 3. september 1953 underrettet generalsekretæren herom, og det var regeringens opfattelse, at denne note ville blive forelagt art. 73 e-udvalget på dettes næste samling. Grønlænderne såvel som danske var enige om, at den nye ordning var den, der bedst tjente den grønlandske befolknings interesser. Udtalelserne vedrørende Grønland fremkaldte ingen kommentarer i 4. udvalg.

Under plenarforsamlingens behandling af faktorspørgsmålet gik den belgiske delegerede stærkt ind for, at kap. XI i pagten ikke alene omfattede den indfødte, ikke-selvstyrende befolkning i kolonier og protektorater, men enhver befolkningsgruppe af denne art uden hensyn til, hvor den lever.

Forsamlingen vedtog den 27. november f. å. den af 4. udvalg godkendte faktorresolution med 32 stemmer, medens 19 stemte imod, herunder Danmark, og 6 stemte passivt.

5. Ophør af indsendelse af oplysninger i henhold til art. 73 e.

(Dagsordenens punkt 34).

a. Nederlandske Antiller og Surinam.

Forhandlingerne i 4. udvalg om ovennævnte spørgsmål indledtes med, at den hollandske delegerede erklærede, at Holland fastholdt sin i 1951 truffne beslutning om ikke længere at ville sende De Forenede Nationer oplysninger vedrørende økonomiske, sociale og undervisningsmæssige forhold i de nederlandske Antiller og Surinam, (jfr. beretning 6. samling sp. 6317). Der var endnu ikke gennemført nogen definitiv ordning af Surinams og Antillernes forfatningsmæssige forhold, men det betød ikke, at den hollandske regering fortsat kunne indsende oplysninger — selv ikke midlertidigt. Det problem, 4. udvalg skulle tage stilling til, var efter den hollandske delegations opfattelse ikke, om de to territorier havde opnået et fuldt mål af selv-